

Barbara Cartland

Armastus päästab Rosanna

Barbara Cartland
Love Rescues Rosanna
2006

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud PS Kujundus
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2006 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

© 2011 Kirjastus AMOR

E06223411

ISBN 978-9949-401-84-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

*U*s Meltoni krahv William seisis juulihommiku eredas päikesevalguses ning jälgis, kuidas Meltoni lossi tallihoovis jooksutati puhtatõulisi kauneid hobuseid.

Polnud ime, et pikka, sügavpruunide silmade ja mustade paksude lokkis juustega kolmekümneaastast Williamit peeti selle hooaja ihaldusväärseimaks poissmeheks.

“See seal näib väga elav, vanapoiss!” Blackwoodi vikont, lühike, jässakas noormees, pintsakunööbid pingul vägeva kõhu ümber ja nägu eelmise õhtu joomingust veel punane, seisis Williami kõrval.

Suur must täkk norsatas ja lõi oheliku küljes takka üles, silmad pahupidi. Tallimees püüdis teda rahustada.

“Olen täiesti nõus, George. See on isegi meie vabra Williami jaoks liiga isepäine.”

Rääkija oli leedi Verity Blackwood, George'i õde. Leedi oli pikk, elegantne, uusima moe järgi riietuv naine. Tal oli käes valge pitsiline päikesevari ning ta saatis krahvile oma pikkade ripsmete alt väljakutsuva pilgu.

Verity Blackwood oli oma ilu poolest tuntud. Temagi oli selle hooaja täht ja kõik noored härrasmehed seltskonna eliidi seast soovisid temaga tutvuda. Mehed imetlesid neiu lopsakaid kastanpruune juukseid ning säravrohelisi silmi. Naised rääkisid aga isekeskis, et Verityl on kuri kitsas suu ning veelgi kurjem hääletoon, kui ta oma tahtmist ei saa.

Hetkest, mil leedi Verity oli näinud lord Meltonit, oli ta otsustanud saada tema naiseks. Tal oli kerge tihti krahvi seltskonda pääseda, kuna too oli ta venna parimaid sõpru.

George oli Williamiga kõikjal Euroopas ringi reisinud, enne seda kui viimane pärast isa surma krahvitiitli päris. Nad olid oma kirega hasartmängude, hobuste võiduajamise ja pidutsemise vastu seltskonnas suurt erutust tekitanud.

Kuid nüüd olid nad tagasi Inglismaal, Williamist oli saanud krahv ning Meltoni loss oli nüüd ta kodu. Võit, mida Verity nii kaua oodanud oli, oli nüüd käeulatuses.

Kuid krahvi abieluettepaneku tegemiseni saamine oli raskem, kui Verity oli arvanud. Nüüd aga paistis ta

Armastus päästab Rosanna

olevat juba väga lähedal. Veel viimased pingutused mehe südame võitmiseks ning ta võib hakata aasta suurimaid pulmi planeerima. Pigem lausa kümnendi suurimaid.

Lord Melton pööras ümber ja naeratas talle. Krahv oli esmaklassiline ratsanik ning veendunud, et maailmas ei ole sellist hobust, keda ta talitseda ei suudaks.

Ta oli ratsutanud kolmeaastasest saadik ning kogunud tuntuks oma julguse ja osavuse eest jahil ja võiduajamistel.

Alates eelmisest aastast, kui ta oli isa tiitli ja vara pärinud, oli ta kulutanud hulga aega ja raha, et varustada lossitallid kõige paremate ratsahobustega kogu maalt. Ta oli lausa Prantsusmaal ja Itaalias hobuseare-tust õppimas käinud.

Kindlasti ei kavatsenud ta näida rumal ja saamatu oma külaliste ees, eelkõige leedi Verity, selle naise ees, kellest ta oli peaaegu otsustanud oma abikaasa teha.

“Tule siia, John!” hüüdis ta. “Sadulda Demon, teen temaga väikese ringi.”

“Andestage, milord, aga Demon on täna eriti halvas tujus.”

John Barker rakendas kogu jõudu, et hobuse pead all hoida, samal ajal sillutisest sädemeid välja löövate kapjade eest kõrvale põigeldes.

“William, teil on siin väga lõtv kord. Teenrid avaldavad arvamust küsimuste kohta, mis sugugi neisse ei puutu,” kommenteeris Verity. “Või siis kardavad nad lihtsalt, et te ei suuda seda elukat taltsutada.”

Naine asetas siidises kindas käe mehe käsivarrele ning lisas: “Ma ei tahaks, et te oma elu ohtu seaksite, kui nende hinnang õige peaks olema.”

“Ma arvan, et ta jutus on iva, vanapoiss,” ütles Blackwoodi vikont. “Lähme parem tuppa ja sööme hommikust. Peekonit, neeru ja tükike metsloomaliha pirukat.”

Krahv kortsutas kulmu. Sisimas ta teadis, et tallimehel on õigus. Ta nägi, kuidas highi looma mustal turjal pärlendas. Aga väljakutse oli esitatud ning ta polnud kunagi väljakutsest loobunud. Ta ei kavatsenud seda ka kunagi teha.

Krahv võttis tumesinise jaki seljast ja viskas maha. Tugevad lihased pingul, võttis ta tallimehelt ratsmed ning hüppas ühe osava liigutusega Demonile selga.

Paari sekundi jooksul sai selgeks, et ta oli valesti otsustanud.

Loom oli peaaegu hullunud. Ta keerutas ringi, löi takka üles ja püüdis elu eest ennast ratsanikust vabastada.

Krahv üritas hobuse pead kontrolli alla saada, kuid ratsmed olid kerged. Need olid jooksutamise ning mitte ratsutamise jaoks mõeldud.

Armastus päästab Rosanna

Williamil oleks siiski võinud õnnestuda hobusest võitu saada, kuid siis tuiskas talli kõrvalt majakesest välja väike valge kutsikas.

Niukساتades tormas loomake metsistunud kapjade vahelt kaitsvasse talli. Koerakesele jooksis järele John Barkeri väike tütar.

Kolmeaastane tüdruk jooksis oma loomakest päästma otse surmavate kapjade poole. Ta kollane kleidike lehvib hobuse silme ees nagu lipp.

“Millie! Vaata ette! Stop!”

Krahv mõistis, et peab ükskõik mis hinnaga lapse päästma ning tõmbas kogu jõust ratsmetest, et hobust pöörama sundida.

Verity karjed taustal kõlamas, kaotas täkk tasakaalu ja prantsatas sillutisele, lõmastades krahvi, kes jäi tema alla.

Neljast ilusast kõrvist hobusest veetud tumeroheline Donningtonide tõld libises sujuvalt mööda Londoni vaikkeid tänavaid.

Kell oli viis hommikul ning selle aja peale tundis leedi Rosanna Donnington, et on enesevalitsuse tagasi saanud. Ta hingas juba ühtlaselt ning ta käed olid pea-aegu värisemise lõpetanud.

Ta nõjatus vastu seljatuge, blondid juuksed nagu karamellsuhkur tumeda polstri vastas.

Rosanna avas kergelt värisevate sõrmedega merevaigukarva reisikostüümi jaki luust nõöpe.

Ta mõtiskles, kas oli ikka olnud tark otsus tulla sellele reisile ilma toatüdruk Edieta. Ta oli lubanud tüdrukul minna külla oma perekonnale Londoni teises otsas ning too polnud veel tagasi jõudnud, kui Rosanna oli lasknud Henryl tõlla maalesõiduks valmis panna.

Rosanna oli jätnud toatüdrukule kirjakese juhistega talle Donnington Halli järgneda.

Oli õnn, et Edie oskas lugeda. Rosanna oma ema oli teda õpetanud.

Leedi Donnington oli uskunud, et igaüks peab suutma lugeda piiblit ning kirjutada omaenda nime.

Kui Edie oli noore tüdrukuna nende Londoni majja ilmunud, et köögitüdrukuna tööle asuda, oli leedi Donnington otsustanud talle inglise keele alused selgeks õpetada.

Rosanna hammustas huulde ning vaatas välja pimedasse linna. Aeg-ajalt paistis mõne maja ülemise korruse akendest küünla- või õlilambi valgus. Muidu oli linn vaikne ja pime.

Rosanna teadis, et öösel üksi reisimine pole daamile sobilik, kuid ta tundis, et talle polnud valikut jäetud.

Armastus päästab Rosanna

“Kõik see lein ja segadus on põhjustatud ühe mehe – Sir Walter Fenwicki poolt!” mõtles Rosanna ärritunult. “Ma vihkan seda meest.”

Ta oli olnud väga häiritud, kui Sir Walter, keda ta oli seni väga põgusalt tundnud, oli teda pidulikul üritusel ootamatult naiseks palunud.

Rosanna polnud varem sellise mõtte peale isegi tulnud, nii et ehmatus koos lõksu piütud olemise tundega olid pannud ta peolt põgenema, mõtlemata sellele, mida sellest võis arvata võõrustaja.

Nüüd mõtles Rosanna, et ta oleks pidanud peole jääma ja selgitama Sir Walterile viisakalt, et kuigi mehe ettepanek teeb talle au, on see ootamatu ning ta ei katvats lähemal ajal kellegagi abielluda, vaid soovib rahus ema leinata.

Sir Walter Fenwick oli leidnud ta üksi aiast, kus Rosanna oli imetlenud kaunist purskkaevu, mis langes vesiroose täis tiiki, kus ujus üksik kuldkalake.

Mees oli surunud naisele kätte klaasi külma šampanjat ning, astudes sobimatult lähedale, öelnud: “Minu meelest võiksime võimalikult varsti abielluda, leedi Rosanna. Oleksime koos väga õnnelikud, mu kullake. Meile meeldivad sarnased asjad. Ma tean, et teile meeldib palju maal käia nagu minulegi. Samas naudite te ka Londonit, just nagu minagi.”

Tegemata välja naise hämmeldunud ilmest, oli mees jätkanud: “Ma teen teid väga õnnelikuks, leedi Rosanna. Me hakkame maal palju üritusi korraldama. Mul on suured plaanid teie päritud valduste kaunite aegade osas. Ning ma tahan juba väga katsetada oma hobustega teie onu rajatud võidusõidurada. Oh, Donnington Hall! Varsti saab sellest mu kallis kodu, mida olen ammu ihaldanud.”

Rosanna suutis vaevu oma kõrvu uskuda.

Kuigi, ausalt öeldes, oli see enam-vähem sama, mida ta pärast vanaonu Leonardi surma juba kolmelt noorelt härrasmehelt kuulnud oli.

Tegelikult oli ta juba hakanudki arvama, et iga mees, keda ta kohtab, palub lõpuks ta kätt, kuid seda mitte tema enda, vaid tema varanduse pärast.

Sir Walteri ettepanek oli teda aga teistest rohkem šokeerinud. Sir Walter ei olnud noor mees, ta oli juba üle neljakümne.

Mees oli jässakas ning Rosannast ainult sentimeetri jagu pikem ning ta hõredad liivakarva juuksed olid äärmiselt eemaletõukavalt kammitud üle roosaka pealae.

Tal olid väikesed ninajuurel lähestikku asetsevad hallid silmad ja lihavad huuled, mida ta pidevalt limpsis.

Tõsi küll, ta riietus hästi ning oli piisavalt väikestes annustes ka meeldiv seltsiline.

Armastus päästab Rosanna

Kuid Rosanna meelest oli ta siiski edev ja põikpäine ning elas üksiku härrasmehena ainult Londoni seltskonna lõbustuste nimel.

Kuni viimase ajani polnud ta Rosanna vastu mingit huvi üles näidanud. Kuid nüüd olid asjad muidugi teisiti.

Asi oli rahas.

“Raha! Raha! Raha!” ütles Rosanna endale, kui hobused sõitu aeglustasid ning kutsar Henry nad Londoni eeslinna vaesematest ning kitsamatest tänavatest läbi juhtis.

Rosanna ohkas. “Mida ma teha saan, et kõik mehed, keda ma kohtan, tahavad minuga abielluda, kuna ma olen rikas?”

Õnnetuseks olid kõik lehed avaldanud teateid tema suure päranduse kohta.

Rosanna oli alati teadnud, et tema vanaonu Sir Leonard Donnignton on rikas mees, aga talle polnud seltskondlikud üritused kunagi meeldinud ning seetõttu oli ta kõik kutsed alati tagasi lükanud.

Mees oli elanud aastaid eralduses isegi oma perekonnast ning veetnud õnnelikult aega üksi Donnington Hallis.

Ta elas oma aedade ja kasvuhoonete nimel, kus aretas haruldasi orhideeliike.